

Sygn. akt V CSK 466/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku Z.S., A.M., K.S.
przy uczestnictwie L.N., M.N., B.D., J.N., G.P., B.S., A.S.
o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 marca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy Z.S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 30 maja 2017 r., sygn. akt II Ca [...] /17,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek uczestniczki postępowania o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przysądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami dopuszczającymi wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Współwnioskodawca Z.S. zarzucił zaskarżonemu postanowieniu Sądu Okręgowego z dnia 30 maja 2017 r. naruszenie art. 172 § 1 i 3 k.c., art. 175 k.c., art. 206 k.c. oraz art. 232 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 244 § 1 i 2 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej skarżący uzasadnił ziszczeniem się w sprawie przesłanek określonych art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c., tj.:

1) wystąpieniem istotnych zagadnień prawnych:

- „czy w świetle art. 172 k.c., gdy nieruchomością rolną równocześnie władają jako właściciele małżonkowie pozostający w ustroju wspólności małżeńskiej majątkowej ten z małżonków, który nie jest spadkobiercą, zawiaduje nieruchomością rolną w całości, bez względu na wspólne gospodarowanie i władanie jak właściciel wraz z małżonkiem, który jest spadkobiercą?”,

- „czy w świetle aktualnego brzmienia art. 172 k.c. przy uwzględnieniu treści art. 206 k.c. do zasiedzenia ułamka spadkowego - części idealnej - w nieruchomości rolnej konieczny jest szczególny sposób władania tą częścią, a jeżeli tak to jaki charakter winny mieć przejawy władztwa nad nią?”,

- „czy w świetle art. 175 k.c. prowadzenie luźnych rozmów na temat działu spadku bez podjęcia jakichkolwiek kroków prawnych może skutkować przerwaniem, a nawet unicestwieniem biegu zasiedzenia?”,

- czy art. 206 k.c. ma zastosowanie do rzeczy niepodzielnych czy może być zastosowany, jeżeli w sprawie nie ustalono, że rzecz ta jest niepodzielna”.

2) potrzebą wykładni przepisów prawa tj. „art. 172 k.c. i art. 206 k.c. oraz art. 175 k.c. w zakresie, w jakim stanowią podstawę prawną nabycia w drodze zasiedzenia części nieruchomości stanowiącej udział w spadku, a także nabycia przez zasiedzenie całości nieruchomości przez współmałżonka niebędącego spadkobiercą, a także wyjaśnienia, w jaki sposób winno objawiać się władztwo zasiadającego udział idealny współspadkobiercy prowadzące do nabycia przez zasiedzenie ułamka spadkowego”,

3) oczywistą zasadnością złożonej skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniesłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Zagadnienia wskazane przez skarżącego nie mają takich. Dotyczą przesłanek nabycia w drodze zasiedzenia przez współwłaściciela nieruchomości własności nieruchomości w zakresie udziału w nieruchomości innego współwłaściciela, a kwestia ta była już wielokrotnie przedmiotem wyjaśnień Sądu Najwyższego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2012 r., I CSK 360/11, 8 maja 2014 r., V CSK 324/13, 21 maja 2015 r., IV CSK 531/14, i 23 lutego 2017 r., V CSK 335/16). Zaskarżone postanowienie pozostaje w zgodzie z tymi wyjaśnieniami. Skarżący nie wykazał konieczności ponownego odniesienia się przez Sąd Najwyższy do tej kwestii na użytek niniejszej sprawy.

Z wskazanych wyżej przyczyn brak zarazem potrzeby postulowanej przez skarżącego wykładni art. 172, 175 i 206 k.c.

Nie jest spełniona także przesłanka oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście

uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurystycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06). Analiza treści skargi kasacyjnej nie pozwala na przyjęcie, że w sprawie wystąpiło oczywiste, w przedstawionym wyżej znaczeniu naruszenie przepisów prawa, mogące mieć wpływ na wynik sprawy.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.